

KAPITOLA 1 AKOS

Mlčenky vždycky rozkvétaly, když přišla nejdelší noc v roce. Celé město oslavovalo okamžik, kdy se poupata rozvinula do sytě rudých květů – zaprvé proto, že mlčenky byly krví jejich národa, a zadruhé, pomyslel si Akos, aby se lidé nezbláznili z té příšerné zimy.

Ten den, o svátku Rozvinutí, přešlapoval u dveří v teplém kabátě a čekal, až se ostatní vypraví. Pak vyšel na dvůr, aby se nezpotil. Dům Keresethů byl postavený na kruhovém půdorysu kolem velké pece, takže jeho vnější i vnitřní obvodové zdi byly zakřivené. Nejspíš pro štěstí.

Když otevřel dveře, mrazivý vzduch ho zašťípal do očí. Stáhl si přes ně ochranné brýle, které se okamžitě zamlžily teplem sálajícím z jeho kůže. Rukou v rukavici uchopil pohrabáč a zašťoural s ním pod stříškou pece. Plamence pod ní vypadaly zpočátku jako černé valounky, teprve třením se rozzářily a začaly se třpytit různými barvami podle toho, jaké v nich byly příměsi.

Rozhrábl plamence a znovu je nahnul na hromádku – rozzářily se jasně rudou barvou. Nebyly tady venku proto, aby něco zahřívaly nebo osvětlovaly – byly tu jenom jako připomínka proudu. Jako kdyby hukot v Akosově těle nebyl dostatečnou připomínkou sám o sobě. Proud procházel vším živým a na nebi byl vidět jako proudnice hrající různými barvami.

Přesně jako plamence. Nebo jako světla kluzáků, které prolétaly nad dvorem a mířily do centra města. Mimoszemci si mysleli, že celá jejich planeta je pokrytá sněhem, ale to jenom proto, že na ní nikdy nebyli.

Akosův starší bratr Eijeh vystrčil hlavu ze dveří. „Ty chceš umrznout, nebo co? Pojď, máma už je skoro hotová.“

Jejich matka se do chrámu vždycky vypravovala mnohem déle než zbytek rodiny. Koneckonců byla orákulem. Všichni se budou dívat na ni.

Akos odložil pohrabáč a vešel dovnitř. Posunul si brýle na čelo a obličejový štít si stáhnul pod bradu.

Jeho otec a starší sestra Cisi už stáli u dveří, navlečení do svých nejteplejších kabátů. Byly ze stejného materiálu – z kožešiny kutyah, která se nedala obarvit a zůstávala vždycky šedobílá – a měly huňaté kapuce.

„Tak můžeme vyrazit, Akosi? Dobře.“ Matka už si taky zapínala kabát. Pak se zadívala na otcovy staré boty. „Někde tam venku, Aosehu, se prach tvého otce přesypá sem a tam z toho, jaké máš špinavé boty.“

„Já vím, taky jsem si dal záležet na tom, abych si je pořádně umazal,“ zašklebil se otec na matku.

„Dobře,“ řekla. Vlastně skoro zacvrlikala. „*Mně* se takhle líbí.“

„Tobě se líbí všechno, co se mému otci nelíbilo.“

„To bude tím, že jemu se nelíbilo vůbec nic.“

„Můžeme do kluzáku, dokud je aspoň trochu vyhřátý?“ zeptal se Eijeh rozmrzele. „Ori na nás čeká u pomníku.“

Jejich matka si upravila kabát a přetáhla si přes obličej štít. Pak se vyhrnuli ze dveří a jeden za druhým pochodovali po vyhřívané cestičce jako procesí kožešiny, brýlí a rukavic. Nízká oblá loď se vznášela jen půl metru nad závějí, dveře se pod matčiným dotykem otevřely a všichni se naskládali dovnitř. Jen Akose museli Cisi a Eijeh vytáhnout nahoru za ruce, protože byl moc malý. S bezpečnostními pásy se nikdo nezdržoval.

„Do chrámu!“ zavelel otec a zdvihl nad hlavu zařátou pěst. Vždycky to tak říkal, když měli namířeno do chrámu. Snažil se jim tím zvednout náladu, ale občas to znělo, jako kdyby jásal, že si může vystát dlouhou frontu.

„Kéž bychom mohli všechno tohle nadšení stáčet do lahví a prodávat ho celému Thuvhe. Většinu z nich vídám pouze jednou do roka, a i to jen proto, že tam na ně čeká pohoštění,“ postěžovala si matka a skepticky se usmála.

„Tak vidíš, že víš, jak na to,“ ozval se Eijeh. „Lákej je na jídlo celý rok.“

„Ty mudrlante,“ zasmála se matka a palcem se dotkla tlačítka zapalování.

Kluzák se s nimi vznesl a vystřelil kupředu, takže se svalili jeden na druhého. Eijeh se rozesmál a odstrčil od sebe Akose.

V dále před nimi se mihotala světlá Hessy. Město se rozkládalo na úbočích kopce, vojenská základna na jeho úpatí, chrám na samotném vrcholku a všechno ostatní mezi nimi. Chrám, kam měli namířeno, byl velkou kamennou stavbou s klenbou tvořenou stovkami tabulí z barevného skla. Když na něj posvítilo slunce, rozzářil se vrcholek Hessy jako oranžový květ. Jenže to se stávalo jen zřídka.

Kluzák stoupal nad úbočím kopce, nad střechami kamenné Hessy, města stejně starého jako planeta jejich národa – Thuvhe, jak ji nazývali všichni kromě jejich nepřátel, protože to slovo bylo tak kluzké, že by si na něm mimozemci zauzlovali jazyk. Půlka úzkých domů mizela pod závějemi. Skoro všechny už byly prázdné. Dnes v noci budou všichni v chrámu.

„Viděla jsi dneska něco zajímavého?“ zeptal se otec matky, když se s kluzákem vyhýbal zvláště vysokému větroměru, který vyčníval nad střechami. Točil se kolem dokola.

Akos podle tónu otcova hlasu pochopil, že se matky ptá na její vidiny. Na každé planetě ve vesmíru žila tři orákula, jedno přicházející, jedno sedící a jedno odcházející. Akos pořádně nevěděl, co to znamená – věděl jen to, že proud jeho matce našeptává, co se v budoucnosti stane, a každý druhý, koho potkají, se na ni dívá s posvátnou úctou.

„Mám pocit, že jsem nedávno viděla tvou sestru,“ začala matka. „Ale pochybuju, že by to chtěla slyšet.“

„Jenom má pocit, že bychom se k budoucnosti měli chovat s náležitou úctou.“

Matka se postupně zadívala na Akose, Eijeha a Cisi.

„Tohle je asi můj trest za to, že jsem se provdala do vojenské rodiny,“ řekla nakonec. „Chcete, aby všechno podléhalo kontrole, dokonce i můj dar proudu.“

„Dovolím si připomenout, že *já* se vykašlal na rodinné tradice a místo důstojníka jsem se stal farmářem,“ řekl otec. „A moje sestra tím vůbec nic nemyslí, jenom je z toho všeho trochu nervózní.“

„Hmm,“ přikývla matka, jako by chtěla naznačit, že tomu ani trochu nevěří.

Cisi si začala broukat melodii, která Akosovi byla povědomá, ale nemohl si vzpomenout, odkud ji zná. Jeho sestra se dívala ven z okénka a výměnu názorů mezi rodiči vůbec nevnímala. O chvilku později oba zmlkli a kabinou se neslo jen její broukání. Cisi je prostě svá, říkával jejich otec. Jen tak něco ji nerozhodí.

Chrám byl zvenčí i zevnitř nasvícený, nad klenutým vchodem visely provazy s lucerničkami ne většími než Akosova pěst. Všude kolem byly kluzáky, oblá břicha zdobená pruhy barevného světla; některé už parkovaly v hloučcích na úbočí kopce, jiné ještě poletovaly kolem vysoké kupole a hledaly volné místo. Jejich matka znala chrám do posledního zákoutí, a tak otec nasměrovala k nenápadnému výklenku vedle refektáře a svižným krokem je zavedla k bočním dveřím, za které musela zabrat oběma rukama.

Prošli temnou kamennou chodbou po kobercích tak prošlapaných, že skrz ně byla vidět podlaha, a minuli nízký, svíčkami osvětlený pomník na památku Thuvhesanů, kteří zahynuli během invaze Šotetů, ještě než se Akos narodil.

Když míjel pomník, zpomalil a zadíval se do mihotavého světla svíček. Eijeh ho zezadu popadl za ramena, až Akos vyjekl leknutím. Pak mu hned došlo, že ho bratr jen tak straší, a začervenal se. Eijeh se rozesmál. „I v tomhle šeru vidím, že jsi rudý až za ušima.“

„Sklapni,“ odsekl Akos.

„Eijehu,“ pokárala matka staršího bratra, „nech ho.“

Říkávala to stále dokola. Akos měl pocit, jako by se *pořád* kvůli něčemu červenal.

„Vždyť to byl jenom *vtip*...“

Prošli do nitra budovy. Před Sálem proroctví se hromadily davy lidí. Všichni si zouvali vnější obuv, svlékali kabáty, načechrávali vlasy zplihlé pod kapucí, dýchali si do dlaní, aby zahřáli zmrzlé prsty. Keresethové naskládali své kabáty, brýle, rukavice, boty a obličejové štíty do temného výklenku přímo pod fialově zbarveným oknem, které bylo označené thuvheským znakem pro proud. Zrovna když se otáčeli zpátky k Sálu proroctví, zaslechl Akos povědomý hlas.

„Eiji!“ Ori Rednalis, Eijehova nejlepší přítelkyně, se k nim řítila chodbou. Byla vysoká, ale vypadala neohrabaně – jako by jí kolena a lokty vlály stejně svěhlavě jako rozčuchané vlasy. Akos ji ještě nikdy neviděl ve slavnostních šatech, ale dnes je na sobě měla. Šaty z těžké purpurové látky s knoflíky na ramenou jako slavnostní vojenská uniforma.

Ori měla klouby na prstech rudé od mrazu. Doběhla až k Eijehovi a zůstala stát před ním. „Tady jsi! Už jsem si od tetičky dvakrát musela vyslechnout přednášku o Shromáždění a mám pocit, že jestli mi to začne vykládat potřetí, tak mi vybuchne hlava.“ Akos už také jednou slyšel, jak se Oriina tetička rozčiluje, že Shromáždění vládnoucí celé galaxii vidí v Thuvhe jen zdroj ledokvítí a zlehčuje útoky Šotetů, o kterých mluví jako o „občanských nepokojích“. Měla pravdu, ale stejně mu nebylo příjemné poslouchat, jak pořád dokola omílá to samé. A taky nevěděl, co na to říct.

Ori pokračovala. „Zdravím, Aosehu, Sifo, Cisi, Akosi. Krásné Rozvinití! Tak jdeme, Eiji.“ To všechno stihla na jeden nádech, takže se nikdo jiný nezmohl na odpověď.

Eijeh se ohlédl na otce, ale ten jenom mávl rukou. „Tak běž. Uvidíme se později.“

„A jestli tě uvidíme s dýmku v puse, jako se to stalo loni,“ dodala matka přísně, „tak za trest sníš, co v ní bude.“

Eijeh přimhouřil oči. Nikdy se za nic nezastyděl, nikdy nezrudnul. Dokonce ani ve škole, když si ho ostatní dobírali kvůli jeho hlasu – měl vyšší hlas než ostatní kluci – anebo kvůli tomu, že je z bohaté rodiny, což tady v Hesse taky nikomu na oblibě zrovna nepřidalo. Ani se nerozčiloval. Měl jednoduše dar některé věci pouštět z hlavy a nevnímat je, dokud sám nechtěl.

Vzal Akose za loket a vlácel ho za Ori. Cisi s nimi nešla, zůstala s rodiči jako vždycky. Eijeh a Akos uháněli za Ori do Sálu prorocství.

Ori se zarazila a vytřeštila oči. Když Akos spatřil, co je uvnitř čekalo, zalapal po dechu. Na provazech zavěšených od vrcholku kupole až ke vnějším stěnám visely stovky lucerniček poprášených pylem mlčenek, který jim dodal rudou barvu, takže se nad jejich hlavami rozkládala zářící rudá nebesa. I Eijehovy zuby zářily rudými odlesky, když se na Akose usmíval. Ve středu sálu, na místě, které obvykle bývalo prázdné, stál ledový blok silný skoro dva metry. Byly v něm tucty zavřených pupat mlčenek těsně před rozvinutím.

Další plamencové lucerničky velké asi jako Akosův palec lemovaly ledový blok, ve kterém pupata mlčenek čekala, až se rozvinou. Tyhle vydávaly bílé světlo, zřejmě aby vynikla barva samotných květů rudějších než všechny lucerny nad nimi. Někteří lidé říkali, že jsou rudé jako krev.

Všude kolem postávali lidé ve slavnostních šatech – v dlouhých róbách, které zahalovaly vše kromě hlavy a rukou a spínaly se ozdobnými skleněnými knoflíky různých barev, v kabátech po kolena s podšívkou z jemné elty kožešiny a v šálách nadvrkrát omotaných kolem krku. Všude samé tmavé, syté barvy, na rozdíl od svrchních kabátů žádná šedá ani bílá. Akos měl na sobě obnošený tmavě zelený kabát po Eijehovi, který mu ještě byl trochu velký, a Eijeh měl nový hnědý.

Ori zamířila rovnou k občerstvení. Právě tam stála její tetička, která s kyselou tváří rozdávala talířky kolemjdoucím, ale na Ori se ani nepodí-

vala. Akos měl pocit, že Ori svou tetu a strýčka nemá ráda, a nejspíš proto poslední dobou prakticky žila u Keresethů. Co se stalo s jejími rodiči, nevěděl. Eijeh si vzal rohlík a zakousl se do něj tak hladově, až se málem udusil drobkou.

„Dávej si pozor,“ řekl mu Akos. „Udušení pečivem se nepovažuje za důstojnou smrt.“

„Aspoň bych zemřel při něčem, co mám opravdu rád,“ řekl mu Eijeh s plnou pusou.

Akos se zasmál.

Ori se Eijehovi zavěsila jednou rukou kolem krku a přitáhla si jeho hlavu k sobě. „Teď se nedívej. Zírají na nás zleva.“

„No a?“ ušklíbl se Eijeh a z úst mu padaly drobky. Ale Akos už cítil, jak se mu do tváří hrne krev. Zariskoval a podíval se od Eijeha nalevo. Stál tam hlouček dospělých. Opravdu je mlčky pozorovali.

„Člověk by řekl, že už sis na to dávno mohl zvyknout, Akosi,“ poznamenal Eijeh. „Vždyť se to stává každou chvíli.“

„Člověk by řekl, že už si *oni* mohli dávno zvyknout *na nás*,“ odpověděl Akos. „Žijeme tady od narození a od narození máme osudy, tak proč na nás pořád tak čumí?“

Každý měl budoucnost, ale ne každý měl osud – aspoň tak jim to říkala jejich matka. Jen někteří členové určitých „vybraných“ rodin dostali do vínku osud, který v okamžiku jejich narození potají vyřkla všechna orákula na všech planetách zároveň. Matka jim vyprávěla, že tyto vize byly tak silné, že ji dokázaly probrat i z nejtvrďšího spánku.

Eijeh, Cisi a Akos měli osudy. Jen nevěděli, jaké jsou, přestože jejich matka byla jednou z těch, kteří je viděli. Vždycky jim říkala, že jim nemusí nic vykládat, protože svět to udělá za ni.

Osudy údajně určovaly pohyby světů. Kdykoli o tom Akos delší dobu přemýšlel, začala se mu z toho motat hlava.

Ori pokrčila rameny. „Moje teta říká, že Shromáždění poslední dobou ve zprávách kritizuje orákula, takže to asi lidem trochu vrtá hlavou.“

„Kritizuje?“ podivil se Akos. „A proč?“

Eijeh ani jednoho z nich neposlouchal. „Pojďte, najdeme si dobrá místa.“

Ori se rozzářila. „Jo, jdeme. Nechci zůstat vzadu a celou dobu zírat na zadky lidí přede mnou jako loni.“

„Myslím, že výšku zadků už jsi přerostla,“ zasmál se Eijeh. „Letos jsi tak na úrovni lopatek.“ Ori obrátila oči v sloup.

Tentokrát Akos vplul do davu v Sálu proctví jako první, kličkoval pod sklenicemi vína a gestikulujícíma rukama dospělých, až se dostal dopředu, přímo k ledovému bloku s poupaty mlčenek. Přišli právě včas – jejich matka stála u bloku ledu a už byla bosá, ačkoli tu byla pořádná zima. Říkala, že se její věštecké schopnosti zlepšují, když cítí zemi pod nohama.

Ještě před chvilkou se s Eijehem smáli, ale když se dav utišil, utichlo i všechno v Akosovi.

Eijeh se k němu naklonil a pošeptal mu do ucha: „Cítíš to? Proud tady hučí jako blázen. Mám pocit, že se mi chvěje vzduch v plicích.“

Akos by si toho nevšiml, ale musel uznat, že bratr má pravdu. Teď už taky cítil, jak se mu chvěje celá hrud', jako by se krev v jeho žilách rozezpívala. Ovšem než stačil odpovědět, promluvila jejich matka. Nijak zvlášť nahlas, ale to ani nebylo nutné – všichni ta slova znali nazpaměť.

„Proud prostupuje každou planetou v galaxii a dává nám své světlo jako připomínku své síly.“ V tu chvíli se všichni jako na povel zadívali k nebi, na kterém byla přes rudou kupoli chrámu zřetelně vidět klikatá proudnice. V tomhle ročním období bývala skoro vždycky karmínově rudá jako okvětní lístky mlčenek. Proudnice byla viditelným projevem proudu, který prostupoval všechny lidi a všechny živé bytosti. Táhl se napříč galaxií a spojoval všechny planety jako korálky na dlouhém náhrdelníku.

„Proud prostupuje vším živým,“ pokračovala Sifa, „a dává všemu živému sílu růst a vzkvétat. Proud prostupuje každou lidskou bytostí, je v každém nádechu a vychází s každým výdechem, prosátý sítem lidské mysli. Proud prostupuje každou květinou, která roste pod ledem.“

Namačkali se k sobě – nejenom Akos a Eijeh a Ori, ale všichni v celém sále, tiskli se jeden vedle druhého, aby viděli, co se děje s mlčenkami v ledu.

„Proud prostupuje každou květinou, která roste pod ledem,“ zopakovala Sifa, „a dává jim sílu vykvést v nejčernější tmě. Proud dává nejmocnější síly mlčence, podle které měříme svůj čas, květu smrti a usmíření.“

Na okamžik zavládlo hluboké ticho, ale nikomu se to nezdálo nepřírodné. Bylo to, jako kdyby si všichni společně pobrukovali a cítili tu podivnou sílu, která udržovala jejich vesmír v pohybu, podobně jako tření mezi částicemi rozehřívalo plamence.

A pak – pohyb. Jeden z okvětních lístků se pohnul. Stonek se zlehka zachvěl. Celý trs mlčenek jako by se třásl očekáváním. Nikdo ani nedýchal.

Akos se zadíval na kupoli z rudého skla, jen na okamžik pozoroval les luceren nad jejich hlavami, a málem to promeškal. Rudá poupata se začala rozvíjet všechna zároveň, lístky se rozevíraly a odhalovaly zářivá jádra květů. Blok ledu najednou hrál pestrými barvami.

Všichni lapali po dechu a nadšeně tleskali. Akos tleskal s ostatními, až ho brněly dlaně. Jejich otec předstoupil, vzal matku za ruce a políbil ji. Pro všechny ostatní byla nedotknutelná: Sifa Kereseth, *orákulum*, jejímž darem proudu je nahlížet do budoucnosti. Ale jejich otec se jí dotýkal jakoby nic, hladil ji prstem po dolíčkách ve tvářích, když se usmívala, odhrovoval jí z čela prameny vlasů, které jí vyklouzly ze spony, dokonce jí na ramenou nechával žluté otisky od mouky, když doma zadělával těsto na chleba.

Otec neviděl do budoucnosti, ale zato dokázal opravovat porouchané věci. Třeba rozbité talíře nebo praskliny ve stěnách nebo roztržený lem staré košile. Někdy to vypadalo, jako by dokázal dávat dohromady i lidi, když se dostali do potíží. A tak se Akos ani nezačervenal, když k němu otec přistoupil a zvedl ho do náručí.

„Nejmenší dítě!“ vykřikl otec a přehodil si ho přes rameno. „Ačkoli už zase tak malý nejsi. Skoro už tě neunesu.“

„To není tím, že bych byl velký. Je to proto, že už jsi starý,“ odpověděl Akos.

„Tak tohle mi řekne můj vlastní *syn*?“ rozčiloval se otec. „Jaký trest by si takhle britký jazyk asi zasloužil?“

„Já nechci!“

Ale už bylo pozdě. Otec si ho nadhodil, otočil ho ve vzduchu a popadl ho za oba kotníky. Akos najednou visel hlavou dolů a tiskl si košili a kabát k tělu, ale sám se rozesmál. Aoseh ho opatrně postavil a pustil ho až ve chvíli, kdy cítil, že Akos bezpečně stojí na zemi.

„Budiž to pro tebe ponaučením, že drzost se nevyplácí,“ řekl, když se nad ním skláněl.

„Tak kvůli drzosti se mi všechna krev nahrnula do hlavy?“ zeptal se Akos a nevinně na něj zamžoural očima.

„Přesně tak.“ Aoseh se na něj zasmál. „Krásné Rozvinutí!“

Akos mu úsměv oplatil. „Tobě taky.“

Ten večer zůstali vzhůru tak dlouho do noci, až Eijeh a Ori usnuli u kuchyňského stolu. Matka pak odnesla Ori na pohovku v obýváku, kde poslední dobou přespávala skoro každou druhou noc, a otec probudil Eijeha. Potom si každý šel po svých – všichni kromě Akose a matky. Ti dva vždycky zůstávali vzhůru jako poslední.

Matka zapnula obrazovku a místností tlumeně zazněly zprávy ze Shromáždění. Bylo v něm zastoupeno devět planet, ty největší a nejdůležitější. Technicky vzato byly všechny planety nezávislé, ale Shromáždění regulovalo obchod, zbrojení, vzájemné úmluvy a cestování a zároveň představovalo zákon v okolním vesmíru. Ve zpravodajství ze Shromáždění postupně probírali planety jednu po druhé. Na Těpesu byl nedostatek vody, na Othyru vynalezli novou převratnou léčbu a na oběžné dráze kolem Pithy přepadli jednu loď piráti.

Matka otevírala sklenice se sušenými bylinkami. Akos si zprvu myslel, že uvaří uklidňující odvar, aby se jim oběma lépe usínalo, ale potom šla

do předsíně, natáhla se až k nejvyšší polici ve skříni a nahmatala tam plechovku mlčenky.

„Říkala jsem si, že bychom si dnešní lekci taky mohli nějak ozvláštnit,“ řekla mu Sifa, když se vrátila. Když ho učila o ledokvítí, uvažoval o ní takhle – jako o Sifě, ne jako o „mámě“. Ona zas před dvěma lety začala těm jejich pozdním rozhovorům říkat „lekce“ – nejdřív žertem, ale teď už to Akosovi znělo zcela vážně. Těžko říct, když se ve své vlastní matce nevyznal.

„Vezmi si prkénko a nakrájej mi kousek kořene harvy,“ řekla mu a navlékla si rukavice. „Už jsme mlčenky používali, že ano?“

„V elixíru na spaní,“ řekl Akos a poslušně šel připravit, co po něm chtěla. Postavil se nalevo vedle ní s prkénkem, nožem a neočištěným kořenem harvy – byl mrtvolně bledý a pokrytý jemným chmýřím.

„A v tom osvěžujícím koktejlu,“ dodala. „Mám pocit, že jsem ti říkala, že ho jednou určitě využiješ na večírcích. *Až budeš starší.*“

„Ano,“ přikývl Akos. „I tehdy jsi říkala, *až budeš starší.*“

Maličko se jí zkroutil koutek úst. Ale to bylo v jejím případě to nejlepší, na co se zmohla.

„Ty samé přísady, které tvoje *starší* já možná jednou použije k osvěžení, se ovšem dají použít i k přípravě jedu,“ řekla s vážnou tváří. „Stačí jen zdvojnásobit dávku mlčenky a na polovinu snížit dávku harvy. Rozumíš?“

„Ale proč...“ začal Akos, ovšem než se stačil zeptat, ona už byla duchem jinde.

„Takže,“ řekla a na své vlastní prkénko sklepla okvětní lístek mlčenky. Pořád byl rudý, ale zkroucený a dlouhý jen asi jako její palec. „Co se ti dnes večer honí hlavou?“

„Nic,“ řekl Akos rychle. „Možná to, jak na nás lidé na Rozvinutí zírali.“

„Jsou tak fascinováni těmi, kteří byli osudem předurčeni. Moc ráda bych ti řekla, že jednoho dne zírat přestanou,“ řekla a tiše si povzdychla, „ale obávám se, že na tebe... *na tebe* budou zírat vždycky.“

Rád by se zeptal, co myslela tím zdůrazněným *na tebe*, ale během lekcí s matkou mluvil velice opatrně. Stačila jediná špatně formulovaná otázka a výuka mohla zničehonic skončit. Stačila jediná dobře formulovaná otázka a mohl se dozvědět věci, které by vůbec vědět neměl.

„A co ty?“ zeptal se jí nakonec. „Myslím... co se tobě honí hlavou?“

„Ale,“ povzdychla si matka při krájení. Dokázala krájet rychle a přesně, takže její nůž v pravidelném rytmu klepal do prkénka. Akos se v poslední době zlepšoval, ale pořád byl na hony daleko od toho, aby ukrajoval všechny kousky stejně velké. „Dneska mě trápí myšlenky na rod Noaveků.“

Stála u stolu bosá a prsty na nohou se jí kroutily zimou. Chodidla orákula.

„Jsou panovnickým rodem u Šotetů,“ řekla, „v zemi našich nepřátel.“

Šotetové byli kmen, ne národ s vlastní planetou, a všeobecně se o nich vědělo, že jsou divocí a krutí. Na pažích si dělali „čáry života“ – zářez do masa za každého, koho zabili – a své děti už od malička cvičili v umění války. Žili na Thuvhe, na stejné planetě jako Akos a jeho rodina – jenže Šotetové té planetě neříkali Thuvhe a sobě Thuvhesané – za obrovskou stepí porostlou pernatkou. Tou samou pernatkou, která rostla pod okny domu, kde bydlela Akosova rodina.

Jeho babička, matka jeho otce, zemřela během jedné z invazí Šotetů. Bránila se jim jen s kuchyňským nožem v ruce, aspoň tak to o ní otec vypravoval. I na měšťě Hessa zanechali nájezdníci dosud patrné jizvy. Do zdí byla vyrytá jména těch, kteří zahynuli. Tu a tam byla rozbitá okna jen zakrytá, ne vyměněná, takže v nich pořád byly vidět praskliny.

Jen za tou planinou porostlou pernatkou. Někdy se mu zdálo, že jsou na dosah.

„Věděl jsi, že rod Noaveků je osudem předurčen? Tak jako ty a tví sourozenci,“ pokračovala Sifa. „Orákula v jejich rodové linii nevidala osudy vždycky, stalo se to až za mého života. A když se to stalo, posílilo to postavení Noaveků v šotetské vládě natolik, že se chopili moci a ovládli celý kmen. A ovládají ho dodnes.“

„Nevěděl jsem, že je něco takového možné. Myslím, aby se mezi osudem předurčené dostala nová rodina.“

„No, ti z nás, kteří jsou nadáni schopností vidět budoucnost, nerozhodují o tom, kdo bude mít osud,“ řekla mu matka. „Vidíme stovky *budoucností*, možností. Ale osud, to je něco, co toho konkrétního člověka potká v každé, každyčké verzi budoucnosti, kterou vidíme, což je velmi vzácné. Ty osudy určují, které rody jsou předurčené, a ne naopak.“

Tohle Akose nikdy nenapadlo. Lidé většinou na osudy pohlíželi jako na zvláštní dárky, které orákula rozdávají vyvoleným, důležitým lidem, ale jak říkala jeho matka, bylo to přesně naopak. Osudy *dělaly* z některých rodin důležité a vyvolené rody.

„Ale ty jsi viděla jejich osudy. Myslím Noaveků.“

Přikývla. „Jen syna a dcery. Ryzka a Cyra. On je starší, ona stejně stará jako ty.“

Ta jména Akos slyšel už dřív, ale vždycky v souvislosti s nějakou směšnou fámou. Že prý jim jde pěna od pusy, že si oči mrtvých nepřátel schovávají ve velkých sklenicích a značky za zabitě mají od zápěstí až po ramena. Pravda, to poslední možná fáma nebyla.

„Někdy je snadné pochopit, jak se lidé stali tím, čím jsou,“ řekla jeho matka tiše. „Ryzek a Cyra, děti tyrana. Jejich otec, Lazmet, syn ženy, která povraždila své vlastní bratry a sestry. Násilí přeskakuje z generace na generaci jako nakažlivá nemoc.“ Pokývala hlavou, ale její ramena a trup se k tomu pohybu pomalu přidávaly, až se nakonec pohupovala celá. „A já to vidím. Já to všechno vidím.“

Akos ji vzal za ruku a pevně ji sevřel.

„Omlouvám se, Akosi,“ řekla a on si nebyl jistý, jestli se mu omlouvá za to, že mu řekla příliš, nebo za něco úplně jiného, ale vlastně na tom nezáleželo.

Oba tak chvilku stáli, poslouchali tlumené zprávy ze světa a nejtemnější noc roku se najednou zdála ještě o něco temnější.